

מסורת הש"ס

(א) יצמות קה"ט, ט' לעיל
 יט'; (א) מנהיגה יל' נפי'
 כחוס' מיר נב' ד"ה ת"ש;
 (ד) טהרות פ"ט מ"ט לעיל
 ד, (ט) נפ"ז סח' חולין פד"ג;
 (ו) נפ"ז סט'; (ז) לעיל ג'
 ח' גי' רש"א שיהא יכול
 להיות לה, (ט) וחמציניה יל'.
 ד"ה הא חילול דמחמי
 שמעין מניה עד חילול
 דמרי קרלי כמיו, (י) לעיל
 מנ"ג.

תורה אור השלם

- דבריו אל בני ישראל
 ואמרתם אליהם איש איש
 כי יתקף זב מבשרו וזב
 טמא הוא: ויקרא טו ב
 אלה השמאים לכם
 בכל חשדן כל דבגע בהם
 במתם וטמא עד הקרב:
 ויקרא יא יא
- וזאת תהיה טמאתו
 חובר רר בשור את זב או
 תחתים בשור מזב
 טמאתו: ויקרא טו ג
 וכן ירק חוב בשחור
 ובכס בגדין ורחץ במים
 וטמא עד הקרב:
 ויקרא טו ד
- וכי ימות תן תבהמה
 אשר היא לכם לאכלה
 הנגע בגבולתה וטמא עד
 הקרב: ויקרא יא לט

גליון הש"ס

רש"י ד"ה טומאת רקב כו'
 מטמא במגע. ע"י פ"ב מ"ב
 דלהלן ובהע"כ שט. ועי'
 כהנע"כ פ"ד מ"ה דטהרות
 וי"ע:

לעזי רש"י

פרו"ט. קרפדה.
 בו"ט. קרפדה.

דם הנדה פרק שביעי נדה

נו.

עין משפט
 נר מצוה

יב' א מ"י פ"א מה' משכב
 ומושג הלכה טו:
 ב ג ד מ"י פ"ד מהל'
 אבות הטומאה הלכה יב'
 בא ד מ"י שם פט"ו הלכה
 י:
 כב ד מ"י פ"ב מהלכות
 משכב ומושג הלכה א:
 כג ד מ"י פ"ח מהלכות אבות
 הטומאה הלכה ד:
 כד ח מ"י פ"ג מהלכות
 משכב ומושג הלכה ז:
 כה ט מ"י פ"ח מהל' אבות
 הטומאה הלכה ד:
 הטומאה הלכה ד:

תוס' הרא"ש

דם היוצא מפיו טהור. בפרק
 מצות חליצה מוקי לה
 בשוהת דאי לאו הכי טמא
 משום צתצותו הרוק: דם
 היוצא מפיו האמה. אע"ג
 דממשיגין ליה ב' בנות
 כותים היינו לנפין שאינו
 נעשה זב ע"י אותו דם והכא
 יוצא דופן זאת היא העולה
 הרי אלו ג' מיעוטי. ובה"ג
 פריך פ"ק ודוחים ככל אחר
 מן להוציא ואכן אבות.
 וי"ל דזאת נמי הוי מיעוטא
 ומוציא דזאת קא דריש
 כדרשין לעיל כיחז וניעו
 ומוציא דוכי ירוק. ובת"כ
 דרשין דאין זאת למעוטי
 וי"ל וליה סרחה והרעי:
 זעם דם מן סרחה ויחזור
 ונבלע. והימה למה לי קרא
 לרבות כיחז וניעו ומימי
 רגליו הא הוי יוצא דרוק
 שמתעללין ויוצאין וחוזרין
 ונבלעין וי"ל דאפ"ה לא
 מבינן אי לאו דכתיב
 בהריא דהוה ממשיגא להו
 מואה טמא כי היכי
 דמשיגא מניה דם היוצא
 מפיו ומפיו האמה. והימה
 למה לי תרי קראי וכי ירוק
 לכיחז וניעו וזאת למי רגלים
 וי"ל דאי לאו בריא דוכי
 הוה מוקמינן וזאת לכיחז
 וניעו ודוקא היצא מן הפה
 כמין רוק. אבל השוא
 דכתיב וכי יאיתר וזאת
 לרבות כל דבר שמתעלל
 ויוצא וחוזר ונבלע: גילף
 מזב. ב' בנות כותים
 מיבעיא ליה אי מקום ויבה
 מעין הוא או לא והכא פריך
 אי לאו מעין הוא: אמר
 ריש לקיש שרץ שנשרף
 ושלדו קיימת טמא. אע"ג
 דאמר ריש לקיש שרץ שיבש
 הוי' נשרף גריד טפי. ומיהו
 לענין לרבינוהו מקרא
 שקולין הן:

דם היוצא מפיו טהור. בפרק מצות חליצה (יבמות דף קה). מוקי
 בשוהת דאי לאו הכי טמא משום צתצותו הרוק:
 דם היוצא מפיו האמה. ואם תאמר הא כבר ממעטין בריש
 גנות כותים (לעיל דף לב): איש מאדם ויש לומר דהיינו דאין
 נעשה זב ע"י ראיית אדם אבל אם
 כבר נעשה זב ליהוי דם היוצא מפיו
 האמה טמא כמו רוקו ולכן נריך
 קרא הכא למעוטי: וזאת דרבות
 מימי רגליו בטומאה. מו"י דוחא
 קדריש כי היכי דדרשין לעיל כיחז
 וניעו מו"י דוכי ירוק אבל זאת בכל
 דוכי אלא למעוטי והאי זאת נמי
 אלא למעוטי דכתיב מנריך נמי
 מיעוטי זאת וטמא הוא חד למעוטי
 זעם וליה סרחה וחד למעוטי דם
 היוצא מפיו ומפיו האמה:

מה רוק שמתעלל ויוצא בו. מכא
 רביצא דוכי ירוק הזב צטהור
 ודוחא דריש הכי אל' לאו הני
 קראי הוה ממעטין כוליה כיחז
 וניעו ומי רגלים מוטמא הוא כמו דם
 היוצא מפיו האמה וא"ת ולמה לי מרי
 קראי וכי ירוק לכיחז וניעו וזאת למי
 רגלים וי"ל דמרי ירוק לא הוה דרשין
 אלא כיחז וניעו שיוצא דרך הפה או
 מי האף נמי לרבי יוחנן דדמי כמו
 רוק מוחא לא הוה מרדינן אלא מי
 רגלים שיוצאין מפיו האמה כמו זב
 דקרא דחאט גבי זב כתיב או משום
 דאין ממקום טמא מיהו קשה
 דמשמע דהוה מרדינן מלך האשה
 מוחאט אס היה חוזר ונבלע ואמאי
 וזה אפילו כיחז וניעו לא הוה מתרבי
 מוחאט אי לאו רביצא דוכי ירוק ולכן
 לומר דאי לאו רביצא דוכי ירוק הוה
 מוקמינן וזאת לכיחז וניעו דוקא דהוי
 כעין רוק אל' השתא דכתיב וכי ירוק
 אייתר וזאת לכל דבר המתעלל ויוצא
 וחוזר ונבלע: וי"ל מוזב. אי
 זעם לאו מעין הוה דנעיא היא בפרק
 גנות כותים (לעיל דף ל): אי בהם אי
 מהם בו. ואע"ג דמהאי דהם ומהם
 דרשין פ"ק דחגיגה (דף יא).
 שיעורו כנעדה הם אסמכתא
 הוה דשיעורים הלכה למשה מסיני:
 שרץ שנשרף. ק"ק דלא עריב
 יבש ושרוף צהדי הדדי דמחז קרא
 קדריש להו: שכבת זרע בראיה
 להורי. ואם תאמר והלא שכתב
 זרע שאינו יורה כחן ראו להזרע
 ומטמא ויש לומר דמין ראו להזרע
 צעין ואפי' שאינו יורה כחן כיון שהוא
 לח משיג מין שכתב זרע הראוי להזרע:
 בגומא

שכתב זרע הראוי להזרע נבלה דכתיב כי ימות כעין מיתה: אם
 יכולין להשרות: בעי רבי ירמיה תחילתו וסופו בפושרין או דלמא תחילתו אף על פי שאין סופו ת"ש
 דתניא כמה היא שריית בפושרין יהודה בן נקוסא אומר ימעת לעת תחילתו אף על פי שאין סופו
 רשב"ג אומר צריבין שיהו פושרין מעת לעת: רבי יוסי אומר בשר המת בו: אומר שמואל טהור
 מלטמא בכזית אבל מטמא טהור כזית אלא טמא טומאת רקב: מתני' והשרץ שנמצא
 לשרות ולחזור כמות שהיה טהור מלטמא בכזית אלא טמא טומאת רקב: מתני' והשרץ שנמצא
 במבוי מטמא למפרע עד שיאמר בדרקתו את החלוק הזה ולא היה בו כותם או עד
 כותם שנמצא בחלוק מטמא למפרע עד שיאמר בדרקתו את החלוק הזה ולא היה בו כותם או עד
 שעת הכבוס ומטמא בין לח בין יבש ר"ש אומר הדיבש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת
 שיחא יכול לחזור ולהיות לח: גמ' איבעיא להו עד שעת כבוד חזקתו ברוק או דלמא חזקתו מחבב ומאי
 נפקא מינה דאמר כביד ולא בדיק אי אמרת חזקתו ברוק הא לא בדיק אי אמרת חזקתו מחבב הא מתכבד
 אי

ממקום טומאה. ממקום שזבזב יוצא שהוא טמא צטצולו: דם היוצא
 מפי אמה. של זב גמור יליף ליה לקמן דטהור: יכול דם היוצא
 מפיו. של זב יהא נדון כרוק ודם היוצא מפי אמתו יהא נדון כזב:
 ואיפוך אלא. וזאת לרבות דם וזהו להוציא מי רגלים: שמתעלל
 מתאסף הרבה כחוד ואח"כ יוצא
 כגון רוק ומי רגלים ושכנת זרע: דם
 אין מתעלל ויוצא דכי אלא קמא
 קמא נפיק: וחוזר ונבלע. כשאינו
 מוציאו: אף כל כו'. כגון סילון של
 מי רגלים חוזר ונבלע יאל דם שאינו
 מתעלל ויוצא חלב אע"ג שמתעלל
 אינו חוזר ונבלע: ועליו. דפוס
 לרבות: קיימא. שלא נשבר ונתפור:
 כגון. כשכולו שלם טמא אפילו
 יבש: צהס. צטצול כתיב (ויקרא
 יא) כל הנוגע בהם: מהס. וכל אשר
 יפול עליו מהם צמותם יטמא (שם):
 וצוגי. פרו"ט הנמצאים יבשים
 צמחאט והוא צב ויש שקרין אותו
 צלע"ו צו"ט: סתווא. צליה ונקטת
 רי. כעין ריר שהוא לא כמו (שמואל
 א כה) ויורד רירו על זקנו: סחילתו
 אע"פ שאין סופו. אין נריך שיהו
 המים פושרין כסוף כשכילה מעת
 לעת: יהודה בן נקוסא אומר. אין
 נריך שיהו המים פושרין כסוף אלא יחז
 על השרץ כמעת לעת אע"פ שאין
 סופו וקולא היא דאי לא הדר צבתי
 טהור ואע"ג דאי הוה פושרין כל מעת
 לעת הוה הדר: טומאס רקב. מלא
 מרוד ממנו * מטמא צמגע ומשא
 ואהל: מתני' ומטמא בין לח ויין
 יבש. כהתם או השרץ בין שנמצאו
 לחין בין שנמצאו יבשין מטמא כל
 טהרות שנמצאו צמגי מיום כיבודו
 ושעשה האשה מיום כזוס: היבש
 מטמא למפרע. עד שעת כיבוד או
 כיזוס דאיכא למימר לאחר כיזוס מיד
 נפל. אבל הלח אינו מטמא למפרע
 אלא עד שעה שנוכל לומר אס נפל
 צמותיוס עדיין הוא יכול להיות עכשו
 לא אל' עד שעת הכיבוד הוה מרודה
 לא דהא לא הוה ולי מהני מטמא
 נפל הוה מתעבד יבש: גמ' חזקתו
 דזוק. מי מחזקין דדיק ליה צעעת
 הכיבוד ומשום הכי טהרות דקודם
 כיבוד טהורות: או משום דחזקתו
 מסכנה. דאי הוה הם צעעת כיבוד
 הוי נפיק האי שרץ כממת כיבוד:
 דאמר כביד ולא דדיק. כדמיו ולא
 דקמיו. אי אמרת דהא דמטהרין הן
 דמקמי כיבוד משום דחזקתו צטצול
 צעעת כיבוד הא לא דדיק וטהרות
 דמקמי כיבוד נמי טמא' ולי אמרת כו':
 אי